

Viu ràpid, mor jove

La història. Barcelona i Madrid, avui. Dan, Vio i Reno són joves amics que van fent la viu-viu assaltant joieries de nit, en una d'aquestes Dan malfereix un Mosso d'Esquadra i amb la Vio toquen pirandó a Madrid, el mal rotllo amb el pare i els desitjos d'obrir-se camí amb les seves inquietuds artístiques, fan de Dan un personatge turmentat tot i l'amor impossible per la Vio...

Les formes. Sorpreses et dona la vida cinematogràfica. Ara s'estrena "Mi soledad tiene alas" que suposa el debut de l'actor Mario Casas (A Coruña, 37 anys) com director i guionista, alhora que esclata la grata sorpresa d'aquesta temporada, que comença o bé acaba. Cal entendre que Casas ha aprofitat la seva experiència actoral tot xudant l'ofici dels directors amb qui ha treballat. Seria una explicació als bons

resultats filmics de "Mi soledad tiene alas". Una altra, que la col·laboració de la Déborah François en el guió i alguna cosa més (Casas i ella son parella) hagi veremat el punt dolç i agre, tens i tendre, violent i romàntic, que acaba sent aquesta primera pel·lícula d'un prometedor Mario Casas cineasta. En la tradició del cinema quinqu anys 80's, amb "Los golfos", "Deprisa, deprisa", "Yo, el Vaquilla" per citar-ne alguns, són referents il·lustrats

que han degut inspirar el tàndem Casas-François en el disseny d'una història de supervivència juvenil en el si d'una societat urbana suburbial, on la família marca per a bé i per a no tant. En base a una estètica abrupta amb la càmera a l'espatlla, Casas segueix i persegueix el seu protagonista, Dan grafiter traumatitzat per la brutalitat d'un pare malfactor, pels barris miserables d'unes metròpolis noctàmbules. És allò que s'ama-

ga rere un títol suggeridor com "Mi soledad tiene alas". Quines són les ales? De l'amor juvenil a l'expressió artística, grafitis i apunts gràfics sobre paper, la 'road movie' urbana que es marquen Dan i Violeta, en una fugida endavant que recorda "La huida". Només que, ara i aquí, l'Steve McQueen i l'Ali MacGraw just si inicien la deriva. Amb equilibri formal i conjunció estètica, la gramàtica audio-

visual és al servei de la història. A destacar la ductilitat de Candela González en la Vio. En fi, viu ràpid, estima, mort jove i deixa una cadàver bonic.

El fons. Sempre ens quedarà Berlín. **La imatge.** Dan calant foc a la serp del seu grafiti mural.

La frase. "Vevo vevo, te vevo a tí", que juga Dan amb la Vio. O el 'veig veig' de quan érem petits.

La recomanació. Aficionats als thrillers juvenils d'estètica quinqu.

'Mi soledad tiene alas'

Director:

Mario Casas.

Intèrprets:

Óscar Casas,

Candela

González, Farid

Bechara, Fran

Boira, Alex

Galimany, Maria

Bayarri.

Espanya, 2023.

102'. JCA Alpicat